

Au aparut

Michel Zăvaco

Seria Aventurile lui Ragastens

Borgia

Regele Cersetorilor - Tribulet
Regele Cersetorilor - Curtea Miracolelor
Printesa Rayon d'Or
Doamna în alb, doamna în negru

Seria Royal de Beurevers

Nostradamus, regele întinericului
Frumoasa Fiorinda

Seria Marchiza de Pompadour

Marchiza de Pompadour
Rivalul regelui

Seria Roland Candiano

Puntea suspinelor
Amantii Venetiei

Seria Buridan, eroul de la

Turnul Nesle

Regina Blestemată
Elixirul dragostei
Myrtille
Turnul Nesle

Paul Feval

Seria Coccoșatul

Coccoșatul vol 1 - Tineretea
Coccoșatul vol 2 - Lagardere
Coccoșatul vol 3 - Cavalcadele lui
Lagardere
Coccoșatul vol 4 - Mariquita-
Coccoșatul vol 5 - Triumful dragostei

Seria Fiul lui Lagardere

Sergentul Belle Epee
Ducele de Nevers

Eugene Sue

Misterele Parisului vol 1
Misterele Parisului vol 2
Cavalerii de Malta
Flamuri Negre
Salamandra
Marchizul
Stânca diavolului
Secretul lui Martin vol 1
Secretul lui Martin Vol 2

Ponson du Terrail

Regele Țiganilor
Regina Țiganilor

Seria Rocambole

Moștenirea misterioasă vol 1
Moștenirea misterioasă vol 2
Clubul vafeților de cupă vol 1

Jules de Grandpré

Cartouche regele hoților vol 1

Jules de Grandpré

Cartouche Regele hoților

volumul 2

Autor: Jules de Grandpré

Titlu: Cartouche - regele hoților vol 2

Titlu original: *Cartouche: roi des voleurs vol 2*

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2017

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN:978-973-701-553-2

Capitolul 25

Religia domnului Ventadour

Cei doi ieziți izbutiseră să-l încredințeze pe domnul Ventadour că Biserica dă o asigurare mai bună decât regele pentru păstrarea colecției sale și că în mâinile lor acea colecție ar fi slujit de cheag unui mare muzeu popular *Ventadour*.

Într-o zi părintele Herman, din întâmplare, zice un cuvânt împotriva nepăsării față de religie.

Domnul Ventadour îi răspunde îndată:

— Ei! părinte, să nu vorbim de religie. Eu tot mai cred în existența lui Dumnezeu și în nemurirea sufletului; nu vreau să discut această credință de frică să nu mi-o ating, să nu mi-o slăbesc, să nu mi-o nimicesc, poate. Am păstrat credința asta ca să fie mângâierea bătrânețelor mele. Este ea o nălucire? Nu vreau să știu. Ea-mi place. Uneori mă înhață și mă înalță în lumea viselor. Îmi va fi foarte plăcut, după această descompunere fizică ce se cheamă moarte, să trăiesc ca duh și să mă pot întâlni, într-alte spații, cu duhurile oamenilor mari precum Raphael, Tizian și alții pe care am învățat să-i iubesc, prin operele lor. Cuvântul de pe urmă al lui Rabelais, *poate*, nu mi se pare de prisos pentru a ne sprijini în amărăciunile bătrâneții și, deși puțin mai savant decât Montaigne, nu roșesc să repet vorba lui: *de unde știi?*... Să nu mai vorbim deci de religie, bunul meu părinte; nu-mi primejdui singura credință ce îmi mai rămâne. Dacă m-am amăgit luând pe Isus drept un om și socotind istoria lui drept o poveste, ei bine, dacă-l voi întâlni pe cealaltă lume îi voi cere iertare. Cu bunătatea lui sunt sigur că îmi va zice: „Domnule Ventadour, ești iertat și, devreme ce preoții mei nu te-au făcut să suferi pentru rătăcirea dumneatale, nu e nici o pagubă“.

— Frumoase lucruri mai spuneți! zise părintele Herman, dacă am fi tot sub răposatul rege, o asemenea impietate v-ar atrage cele mai grele suplicii. Sunteți un păgân, dar nu pierd nădejdea că vă veți întoarce într-o zi la lumina credinței drepte, fiindcă sunteți un păgân creștin și inteligent. Dumnezeu vă va milui, îndurându-se de voi, pentru că veți fi fost unul dintre binefăcătorii oastei sfinte a Fiului Său.

— Domnul Ventadour este mai apropiat de adevărul creștin decât se pare, zise părintele Corbelli, speriat de întorsătura pe care o luase vorba.

Discuțiile religioase nu se mai reînnoiră.

— Sufletul lui este al diavolului, zise părintele Corbelli, către tovarășul său când rămaseră singuri, numai să ne lase nouă cele douăsprezece tablouri.

— Unsprezece, zise Herman. Al doisprezecelea este la Cartouche.

— Al doisprezecelea se va întoarce la noi, zise Corbelli. Am vorbit directorului nostru, nu de colecție, pe care el o știe tot așa de bine ca și noi, ci de Raphaelul furat de Cartouche și de prețul pe care banditul îl cere pentru răscumpărare. M-a întrebat îndată, cu mare interes, dacă mă gândisem bine la modul în care m-aș apropia de Cartouche.

„Ventadour singur mi l-a arătat“, i-am răspuns. „Voi da de veste lui Cartouche punând o glastră cu flori la un din ferestrele lui Ventadour.“

„Grăbește-te și intră în vorbă cu el, părinte“, îmi zise directorul nostru.

„Cu iertăciune“, am zis, „nu pot înainte de a avea două sute de mii de franci pentru bandit.“

„Cu prețul ăsta“, îmi răspunse prea sfințitul părinte Huel, „dobândirea acelei pânze e o afacere minunată și trebuie să ne folosim de prilejul pe care îl avem. N-aștepta să se indeletnicească Ventadour cu asta. Îți pun banii la îndemână.“

Într-adevăr, banii au fost aduși azi dimineață și glăstra este la fereastră.

— Dar dacă o vede Ventadour? întrebă Herman.

— Chiar el a pus-o, voind să dea banii de răscumpărare pe seama lui. Dar o să-i iau înainte. Noaptea asta nu voi pleca de aici. Voi aștepta tabloul.

— Nu te temi de tâlhar? zise părintele Herman. Nu ți-e frică să nu te jefuiască?

— Nu, răspunse Corbelli. În Italia, în regatul Neapolelui, adeseori tâlharii răpesc pe cineva și dau de știre familiei să trimită în cutare loc, cutare sumă pentru răscumpărarea răpitului. N-am auzit niciodată să se fi întâmplat cel mai mic rău acelora care au adus sumele cerute. Un bandit deștept, cum e Cartouche, nu merge cu ticăloșia până într-o a se arăta cinstit în unele împrejurări.

— Dar două sute de mii de franci... sunt mari.

— Voi lua cu mine, ca să mă ajute, pe servitorul casei.

Astfel, pe când domnul Ventadour aștepta pe Cartouche cu încredere, părintele Corbelli avea să-i ia locul, și lucrurile se petrecură întocmai după dorința iezuitului.

Căpitanul și prietenul lui veniseră spre seară în strada Mazarine. După două ore, un băiețuș bătea la porțița grădinei.

— Domnul Ventadour este acasă? întrebă băiatul?

— E bolnav la pat, dar îi pot spune despre ce e vorba. Nu vii pentru glăstra cu flori ce s-a pus la fereastra de acolo?

— Tocmai.

— Șeful tău așteaptă prin apropiere?

— Da, așteaptă ceea ce i s-a făgăduit.

— Am să merg de îndată cu tine la dânsul.

După un minut, Corbelli se întoarse urmat de un servitor.

La vederea acestuia, băiatul făcu o mișcare de temere și vru să fugă.

— Nu te teme, zise Corbelli, ceea ce așteaptă șeful tău e prea greu și e nevoie de forța a doi oameni. Mergem departe?

— Nu, răspunse laconic trimisul.

Toți trei ieșiră în stradă, cotiră la stânga și se îndreptară către Sena. Cheiul nu era atunci amenajat în această parte și albia fluviului era aglomerată de diverse materiale. Ei căutară un vad puțin ușor și puțin atrăgător. Când ajunseră să audă murmurul apei, doi oameni se ridicară din fundul unei bărci și veniră la dânsii.

Cel mai scund dintre ei îi zise lui Corbelli:

— Sunt Cartouche, dar tu?

— Un prieten al domnului Ventadour, care e bolnav în pat. Ai pe Raphael?

— Da. Și tu ai cele două sute de mii de franci? În aur, nu hârtie?

— Da. Se înțelege.

— Adu-i încoace. Și ia-ți tabloul, zise Cartouche, întinzând un rulou mare.

Schimbul se făcu pe întuneric, cu o încredere reciprocă. Unul ar fi putut să dea fișicuri cu plumb, celălalt orice bucată de pânză. Cartouche ar fi făcut și asta, probabil, dacă ar fi ghicit cu cine avea de-a face. Împreună cu Balagny duseră banii în barcă, apoi o dezlegară și se lăsară în voia curentului.

Corbelli și servitorul se întoarseră la casa Ventadour. Îndată ce ieșiră la lumină, reverendul desfășură pânza și cu un nespus nesaț recunoscu *Fecioara Palmierului*.

Se grăbi să o strângă la loc și, fugind ca un hoț, o duse la mănăstirea lui.

Capitolul 26

Planuri de petrecere

Balagny care învățase să vâslească la Bray-sur-Seine, conducea barca în care erau căpitanul și averea lui. Ei n-aveau de gând să meargă la Havre, deoarece distanța era mare dar erau așa de veseli de câștigul lor, că dădeau zor să ajungă la liman. Coborâră la Bois de Boulogne și, pe semne, locul le era binecunoscut, devreme ce mergeau drept spre o mică scobitură a malului, ce părea a fi fost făcută să se adăpostească cu barca lor. Se îndreptară către băiețașul care-l însoțise și care nu era decât frate-său.

— François, dă-mi săculeții cu bani.

Acesta trecu săculeții fratelui său, care îi numără și-i așeză la picioarele sale, împărțind povara aurlui.

Prin tufele groase ce acopereau marginea răsăriteană a pădurii, sosiră la un luminiș, în mijlocul căruia o colibă de cărbunar își înălța acoperișul caraghios.

— Iată-ne acasă, zise cu emfază Cartouche, de parcă ar fi intrat în castelul Madridului.

Și, intrând în colibă, agăță felinarul de perete. Pentru oameni așa de bogați și de pretențioși, locul era destul de mizerabil.

Locuiau aici de câteva zile și aduseseră cu ei obiectele necesare pentru o campanie: ustensile de bucătărie, ceva provizii, conserve, unelte de tâmplărie, uneltele de pescuit, sticle. La ordinul fratelui său, François aprinse focul în sobă, goli o sticlă de vin într-un ibric și-l puse la foc.

Cartouche rânduî sacii cu aur, apoi aruncând o piele de oaie pe un strât de fân, se lungi gemând.

— De multe ori am auzit, zise el, că e mai greu să păstrezi decât să strângi o avere. Adevărul e că noi stăm prea rău aici și cu greu ne vom ascunde comioara.

— Suntem hărțuiți prea de aproape, zise Balagny și pădurea asta ne dă mai mare siguranță decât Parisul?

— Trebuie să ne așteptăm, zise Cartouche, ca azi-măine poliția să ocupe fortărețele noastre, *Coșofana și Pistolul*. Regentul a poruncit alcătuirea unui batalion de vechi soldați comandați de un ofițer de o vitejie dovedită și care batalion să nu depindă de poliție. Sprijinind pe acești oameni cu un grup de arcași și de jandarmi călări, ei pot să înconjoare cartierul nostru general și să ne omoare în subterane ca pe niște iepuri în cuștile lor. Iată de ce ne aflăm aici și de ce n-am încredințat aurul nostru pivnițelor de la *Pistol*.

— O să îngropăm deci comoara la piciorul unui stejar?

— Da, sau la picioarele mai multor copaci.

— Când mă aflu într-o pădure deasă, niciodată nu mă cred singur.

— Sunt prea mulți pădurari aici, îndrăzni să zică François, și golanii aștia sunt mai răi decât sergenții Châteletului.

— Cele mai frumoase locuri de pe lume sunt bânuite de animalele vătămatoare, răspunse Cartouche.

Nu îndrăzne să spună că în Paris se simțea prea aproape de Gruthus.

— Aș vrea să petrecem într-un castel vechi, cum era acela de la Lézardière, sunt rare castele de închiriat, dar am putea găsi o casă de țară.

— Aș vrea să stăm șase sau opt luni.

— Ar fi prea mult, zise Cartouche.

— Cât trebuie să ne bucurăm de izbânda noastră.

— Aduți aminte de vila de la Levre, era cât pe-acî să-mi rămână oasele acolo. Traiul ni se îngreuiază. Mai înainte de a îndeplini visul de a trăi ca burghezii, e o nevoie care se impune: să scăpăm de Gruthus, până atunci nu va fi odihnă, nici plăceri netulburate.

Aceste cuvinte fură urmate de o prelungă tăcere. Nici o perspectivă nu e mai urăcioasă celor ce dobândesc un mare câștig decât să reînceapă munca pe care credeau că o sfârșiseră. Balagny se strâmba ca un mareșal de pe vremea marelui imperiu, care, de-abia întors acasă încărcat de daruri, află că Napoleon se pregătește de noi războaie.

Balagny nu era căutat cu prea multă stăruință. Ar fi putut să scape de primejdie despărțindu-se de Cartouche, dar acesta ar fi socotit-o drept o nemaiauzită mișelie.

Cât despre François, nu era ținut să umble după frate-său și nici n-avea de gând asta, mai ales că nu avea nici o parte din afacerea Ventadour.

Cât frate-său era la Bray-sur-Seine, încercase să organizeze și să conducă o bandă, dar nu izbutise.

După tăcerea prelungită ce însoțise părerea lui asupra lui Gruthus, Cartouche pricepu impresia pe care o făcuse asupra locotenentului său.

— Cred, zise el, că am găsit un mijloc să strivim năpârca aia, fără să ne punem în pericol prea mult. Dar mai întâi de toate, pricep ca și tine, Balagny, că ar fi de folos să scuturăm puțin umezeala din pădurea asta, să ne odihnim puțin după osteneala noastră.

— Oh! nici vorbă! răspunse Balagny cu vioiciune. De când mucezm în cocioaba asta, am adunat guturaiuri și dureri pentru tot restul vieții mele.

— Vreau, zise Cartouche, să ne încălzim și să ne dezghețăm sângele, un chef vrednic de Regent și de stricații lui.

— Bravo! strigă Balagny. François, toarnă vin cald, băietе. Ceața Senei ne pătrunde.

— Da, să bem, zise Cartouche, am nevoie să-mi dezmoțesc gândurile și limba. Tu, François, vei avea sarcina ca să ne găsești femei. Să nu te uiți la preț, dar să ne găsești femei frumoase și vesele ca niște diavoli.

— Ale lui madam' Fillon sunt ceva, zise François.

— Fillon e primejdioasă.

— O știu. Ea și femeile ei sunt din poliție, dar mai e și altceva. Sunt în oraș, în familii onorabile, fete, femei, cu înfățișare cinstită, cuviincioasă, așezate, care sunt gata să se dea îndată ce o mijlocitoare le încredințează că taina cea mai desăvârșită se va păstra asupra nopții de plăceri ce li se propune. O găteală de diamante, o pungă plină cu aur le târăște la o orgie al cărei farmec nu a mai fost pentru ele decât în închipuiri. Într-o noapte, ele gustă toate plăcerile, de la care le oprește starea lor și strâng o sumă pe care în zece ani de economie nu o pot dobândi.

Aceste femei rușinoase, sub înfățișarea fecioarelor, păstrează comorile patimilor, spre deosebire de curtezanele care, sub înfățișări ațățătoare, ascund simțuri tocite și sânge înghețat.

— Ei bine, de minune, frățioare, zise Cartouche. Tu vorbești ca un om care cunoaște. Chiar de mâine, treci la treabă. Eu și Balagny vom vedea de celelalte.

— Trebuie să-l poftim și pe Ratiboule, zise locotenentul.

— Chef în patru, zise Cartouche. Dar acum e târziu, să ne zgribulim în plăpumi și să dormim cum om putea.

Capitolul 27

Respect pentru Planuri de afaceri. Orgia

A doua zi, Cartouche schiță planul pe care îl făcuse ca să-l atragă pe Gruthus într-o cursă și să-l măcelărească. Acest plan era simplu și ingenios și se întemeia pe afacerea din strada Mazarine.

Balagny fu de acord. Hotărârea fiind luată, cei trei prieteni nu se mai îngrijiră decât de serbarea pe care François avea să o pregătească.

Vila baronului de la Haye, din strada Plumet nu costa mai puțin de patru milioane.

Artiști de mare talent împodobiseră interiorul și, zugrăvind tavanele sau pereții, se inspiraseră de la tot ce putea fi mai drăgălaș și mai desfrănat. Obscenitățile lui Aretin și ale muzeului secret de la Neapole le slujiseră de modele pe care le încadrau în ghirlande de flori și de păsărele.

Privirea nu trebuia să întâlnească decât imagini voluptuoase, decât scene ațățătoare sau în stare de a ține veșnic treze curiozitățile senzuale.

Chiar covoarele și mobilele cu desenele lor ațătau dorințele. O femeie nu putea să treacă pe acolo, fără să-și piardă rușinea. Ea ducea cu dânsa un incendiu ale cărui flăcări innăbușite, mai curând sau mai târziu, trebuiau să izbucnească. Atunci viciul rafinat nu mai are taine pentru dânsa. Închipuirea ei era pentru totdeauna veștejită și căminul cel mai cast, lucrurile cel nevinovate, aprinzând amintirile, îi înfățișau misterele erotice și aprindeau în sufletul ei setea plăcerilor încă necunoscute.

Pe scurt, în aceste raiuri îmbelșugate, totul vorbea simțurilor ca să le îmbete, minților ca să le pervertească.

Neștiutoarea, care, în taină, îndrăzne să pătrundă acolo să vadă, se trăgea îndărăt roșie de rușine și cu mâinile la ochi. Apoi mâinile ei cădeau în jos, privirile i se pironeau în jos... Atunci, altă spaimă... Mergea înainte ca să scape de ceea ce era pe covoare... Dar unde să-și ducă ochii?...

În sfârșit, pe jumătate supărată și pe jumătate răzând de spaima sa, ea înfrunta nerușinatele din statuile de marmură roz, ale căror goliciuni se răsfrâneau în oglinzile cu meșteșug așezate. Ea se uita, pipăia înfiorată. Dar cu aparență de răceală declara că toate acelea nu o atingeau. „Ei bine?... Și-apoi?... Doar n-oi muri de astal!“

Nu mai vorbim de aurul, de mătasea, de oglinzile și de cristalurile îmbăcsite.

Mașiniști pricepuți aranjaseră câteva încăperi. Lor, de pildă, li se datora invenția acelor mese care se ridicau, puse gata pregătite, în fața oaspeților, ieșite din pivnițe pe trape care se închideau după ele.

Căminurile, odăile de găteală și de băi erau minunate de curate.

Printre vilele clădite pe coastele de la Montmartre, una dintre cele mai frumoase era a unui englez îmbogățit din dezastrul lui Law. Avea obiceiul să-și petreacă iarna la Pau sau în insulele Hyères. François aflase asta și alegerea lui se oprise asupra casei acelui bogat.

Un singur elvețian o păzea și avea grijă să o închirieze pentru câteva luni. Cartouche s-ar fi făcut de râs să plătească chirie. Încuviințând alegerea frățiorului său, luă asupra lui pe elvețian.

Într-o dimineață, împreună cu Balagny, în haine de seniori și trași de cei mai buni cai în cea mai frumoasă trăsură pe care o găsiră, merseră la pomenita casă sub pretextul de a o închiria. Îndată ce-l găsiră pe elvețian și-l duseră înăuntru, unul din ei îi apucă mâinile, iar celălalt îi puse vârful pumnalului în piept.

— Taci, să nu te miști, că ești mort. Elvețiene, am nevoie de casa asta pentru o noapte. Aș putea să te ucid, dar nu îmi place sângele vărsat de prisos. Mă voi mulțumi să te leg cumsecade și să te pun în pat. Douăzeci și patru de ore, sărmane, n-ai să te atingi de pipă, dar pe urmă vei avea de mâncare, de băut și un frumușel bacșiș. Nu-i așa că-ți vine la socoteală?

— Asta, răspunse elvețianul, nu fine la socoteală.

— Vrei mai bine un cuțit și trecerea pe cealaltă lume?

— Nici te cum.

— Trebuie să alegi una ori alta.

— Legați atunși, plași mai bine ca să trăiești.

— Să nu țipi, să nu încerci să fugi, că plătești cu viața.

— Eu nu fași nimit, zise elvețianul care văzuse că avea de-a face cu oameni hotărâți și nu tocmai fără milă.

După un minut, fu legat cu o dibăcie și o iuțeală de care se miră, apoi șezu în pat.

— Unul de-ai noștri, zise Cartouche, va aduce în timpul zilei merinde deosebite. Va trebui să-i dai cheile casei.

— Sunt în sertarul mesei, zise păzitorul.

— Pentru pregătirea chefului pe care o să-l facem, o să avem nevoie și de cheile de la albituri și de la bufet.

— Sunt tot acolo.

— Dar pivnița?

— Pifnița? zise paznicul speriat. Freți tar să peți finul?

— Negreșit, dacă, după cum se pare după fața casei, va fi vin bun de băut.

— Sunt aici, tomnilor hoți, șele mai bun finuri du pa bament.

— Atunci, bine zise Cartouche cu mulțumire... Acum, dragul mamei, deși îmi pari de un bun aluat elvetic, voi avea neplăcerea să-ți leg gura. Încrederea are marginile ei. Mă tem să nu-ți pierzi răbdarea și să nu te apuci să țipi după ce vom pleca noi. Să te leg frumușel, e mai bine.

Fața elvețianului, până atunci senină, se întunecă îndată, arătând mânie.

Dar Cartouche nu-l luă în seamă și îndată omul fu potrivit astfel încât să nu mai respire decât pe nas.

— Aș fi putut să teucid, mai repetă banditul, și tot ce am făcut a fost numai de milă, pentru care te rog să-mi fii recunoscător.

După ce „scăpară viața” elvețianului, cei doi bandiți luară cheile, vizitară casa și se declarară mulțumiți.

François nu pierdea nici un minut. Mulțumită agenției Fillonei, găsisese patru femei încântătoare, care la ora zece aveau să se urce în trăsura lui. Costau vreo douăzeci și cinci de mii de franci. Nu le văzuse, dar casa Fillonei era de încredere, toate memoriile vremii fac mărturie.

Comandă o cină completă la ospătarul cel mai vestit. Dar cu toate acestea, anumite amănunte de serviciu cereau acasă prezența unui chelner priceput și într-ale bucătăriei. Foarte încurcat, se plimba la capătul străzii Montmartre, când zări, la intrarea unui mare palat, niște feciori care stăteau de vorbă. La vederea acelei livrele, o idee luminoasă sclipi în creierul lui.

Luă o trăsură și alergă la Saint-Laurent. Intrând în prăvălia lui Minaut, dete peste un tânăr care slujise sub comanda sa, îl luă de o parte și-i zise:

— Frate-meu și eu aveam petrecere astă seară. Să vii cu mine, să mă ajuți ca fecior. Vrei? Banii nu lipsesc... Haide să ne îmbrăcăm.

François aduse pe tânărul bărbat. Acest *fanandel* poseda calitățile necesare scopului ce-și propunea, era îndrăzneț și cu o forță extraordinară.

Un negustor de vechituri îi îmbracă din cap până în picioare, pe unul ca senior, pe celălalt ca fecior. Amândoi meraseră la capătul străzii Montmartre, în fața palatului pe care îl observase.

Acolo, feciorul se dădu jos și trimise vorbă valetului că domnul conte de Bargimont dorea să-i vorbească.

După zece minute, valetul înaintă până la portiera trăsorii.

— Prietene, zise contele scoțând capul din trăsură, doresc să-ți vorbesc un minut. Plouă!... Și ce ploaie rece!... Urcă-te.

— Domnule conte, răspunse valetul, nu voi îndrăzni niciodată...

— Urcă-te, îți zic, nu vreau să mai răcesc, după ce deja sunt bolnav.

Valetul, zăpăcit de așa onoare, nu se mai împotrivi și se urcă în trăsură.

Feciorul zise vizitiului:

— Mână, repede!

Apoi sări și el în trăsură.

Îl găsi pe François, în luptă cu valetul căruia îi dăduse să respire o batistă muiață într-o esență ametoitoare.

Îl legară și în curând își veni în fire:

— Ce vrei cu mine? strigă el.

— Nimic, decât să faci ceea ce faci în mod obișnuit. Cinăm între prieteni, într-o vilă din apropiere și fiindcă lipsea un valet, ne-am hotărât să răpim unul. Nu te teme de nimic, prietene, deși suntem violenți, noi suntem oameni de lume și vei fi bine plătit mâine pentru slujba pe care o vei face la noapte.

Casa era la câțiva pași. François se dădu jos să vadă ce era de făcut.

Valetul fu băgat în beci și încuiat.

Apoi începură să vină oaspeții. Ratiboule mai întâi, ca să ciocnească pahare cu prieteni vechi, apoi femeile aduse de François.

Cătu-i lumea, cineva n-ar fi ghicit pe obișnuiții *Pistolului* în cei patru gentilomi care făceau onorurile salonului. Înfățișarea lor era dintre cele mai îngrijite. Femeile, mulțumită luxului strălucitor, se crezură în bună companie și, departe de a fi sfioase, pădură chiar îndrăznețe. Acele patru frumuseți, dintre care cea mai mare nu avea douăzeci de ani, dar pe deplin dezvoltate ca femei, aveau nume la întâmplare: Léda, Hébé, Lad's, Phryné, și-și potriviseră îmbrăcămintea după noaptea pe care aveau să o petreacă.

Nu se știa despre ele decât că două erau măritate, una cu un ofițer care se ruina la joc, alta cu un negustor de ciorapi de mătase care căzuse grav bolnav a doua zi după nuntă. Celelalte două erau fete care, după îndrăzneala și dragălașenia lor în mișcare și în vorbă, păreau a fi din lumea bună. Vii și încântătoare enigme pe care o întâmplare le azvârlea în brațele unor bandiți.

Cartouche și Ratiboule știau să vorbească, Balagny știa să bea. Cina, căreia nu-i lipsea nici unul din condimentele setei și ale iubirii, fu de o veselie regească.

Această veselie nu se poate descrie, însuflețirea era din cele mai delirante. Ei petreceau ca și cum a doua zi ar fi fost sfârșitul lumii, în transportări violente, în răsfățări neamăiuzite în care încercau să reproducă imaginile aprinse ale picturilor și ale decorurilor care îi înconjurau. Orgia nu avea loc doar în sufragerie, ci rățăcea prin apartament, revărsându-se în tot felul de chefuri, căutând inspirații noi, lăcomie de voluptăți necunoscute: nebunie, beție care trebuia să se încheie cu o toropeală dobitocească, vecină cu somnul și cu moartea, în care oamenii nu mai sunt decât grămezi de carne veștedă, împrăștiate pe ici și pe colo.

În sfârșit zorile se iviră. Sleți, și rușinați de asta, după ce căutară în băi un rest de vigoare, oaspeții se despărțiră. Mai întâi plecară femeile, apoi bandiții, care nu uită să dezlege pe elvețian, dându-i un pumn de aur, la fel și valetului.

Capitolul 28

Reluarea afacerilor serioase

După două sau trei zile de odihnă, Cartouche, care se puse primul pe picioare, îl pofti pe locotenent să reînceapă treburile serioase. Era vorba să pună capăt lui Gruthus și să săvârșească o hoție mare.

Amândoi, la ceasul liliecilor și al răufăcătorilor, meraseră la Târgul Nou¹.

1 - În original: Marché-Neuf (n.red.)